

Nové svedectvá o vražde generála M. R. Štefánika

Jerry Jaroslav Krúpa (4.5.2010)

Gen. Dr. Milan Rastislav Štefánik bol neobyčajný, multitalentovaný človek. Nestretol som v mojom živote Slováka, ktorý by nebol hrdý na tohto národného génia. O Štefánikovi a jeho predčasnej smrti sa napísalo množstvo článkov a kníh.

A predsa sú medzi Slovákami a najmä Čechmi a Moravanmi ľudia, ktorí nevedia pravdu o Štefánikovej smrti.

V roku 1981 dobrodúché Slovensko-americké kultúrne stredisko v New Yorku vydalo knihu v anglickom jazyku *General Milan Rastislav Stefanik*. Bol som vtedy predsedom Publikačnej komisie S-AKS a jeden z pripravovateľov knihy. S-AKS si dal za úlohu oboznamovať Ameriku s históriou Slovákov, opravovať nepravdy a nezmysly písané o Slovákoch a slovenskom národe v amerických novinách, encyklopédiách a univerzitách. Primnohí historici, politici a novinári píšuci o vzniku Česko-Slovenska nesprávne vychvaľujú iba Masaryka a Beneša a vynechávajú alebo zľahčujú dôležitú úlohu ktorú Štefánik zohral pri oslobodzovaní Slovákov, Moravanov, Slezanov a Čechov zo žalára národov Rakúsko-Uhorska. Počas prípravy knihy som preštudoval dostupnú tlač o Štefánikovi v angličtine, slovenčine a češtine. A prezrel som tiež jednu z najväčších knižníc na svete, New York Metropolitan Library. Žiaľ, stále som sa nedozvedel celú pravdu o príčine smrti nášho bohatiera. Viacerí z generácie našich rodičov a prarodičov tvrdili, že Štefánikovo lietadlo bolo zostrelené česko-slovenskými vojakmi pod francúzskym velením a na rozkaz ministra zahraničných vecí prvej ČSR dr. E. Beneša. Akú úlohu hralo v tejto tragédii Benešove a Štefánikove slobodomurárstvo?

Podstatnou časťou knihy S-AKS je anglická štúdia historika profesora Milana S. Ďuricu: *Milan R. Stefanik and his tragic death in the light of Italian military documents*. Hoci táto štúdia (vyšla v *Slovak Studies X*, v Slovenskom inštitúte Cleveland-Rím) sa snaží odhaliť príčinu smrti, ešte nedokazuje, že Štefánikovo talianske dvojmotorové lietadlo Caproni bolo zostrelené. Úvod do tejto knihy napísal nebohý slovensko-kanadský priemyselník a vtedajší predseda za slobodu Slovenska pracujúceho Svetového kongresu Slovákov dr. h.c. Štefan Roman. Jeden novinový článok o Štefánikovi je od vojnového korešpondenta a člena Americkej misie na Mierovej konferencii v Paríži plukovníka Bonsala. Článok S. Bonsala pod názvom *Wilson's promise to Stefanik* bol publikovaný v novinách *New York World* v roku 1919. Ďalej do knihy prispeli svojimi myšlienkami diplomati a historici dr. Jozef Kirschbaum, dr. Jozef Mikuš a dr. Jozef Cincik („vojaci č-s armády zostrelili Štefánikovo lietadlo"). Kniha naznačuje, ale nedokazuje zostrelenie Štefánika. Slovensko-americké kultúrne stredisko touto knihou vykonalo dobrú informatívnu službu slovenskému národu. Slovensko bolo Prahou podvedené a izolované od sveta.

Publikácie o tragickej smrti gen. Štefánika, ktoré vyšli pred a po páde čechoslovakizmu a komunizmu (1989) sú rozdelené na dva tábory: Prvý, väčšinou slovenský tábor tvrdí, že „na Štefánika bol spáchaný atentát". Druhý tábor hlása, že „bola to nešťastná náhoda". Vďaka každému človekovi, ktorý sa úprimne snaží nájsť pravdu! Všetci vieme, že pravda oslobodzuje. Pravda vždy zvíťazí.

Černá kniha minulosti

Nedávno som si z Nemecka objednal veľmi informatívnu knihu nazvanú Černá kniha minulosti. Kniha má výstižný podnadpis: „Zločiny proti lidskosti na území ČSR po roce 1945 a po únoru 1948 - kruté vzpomínky a svědkové století - vyprávění prominentů za mřížemi a dráty - dokumentace."

Sú to vzácne svedectvá, pamäti a dokumenty protikomunistických bojovníkov a trýznených väzňov. Tieto zozbierali a vydali autori-exulanti Zbyněk Ludvíka Václav Bureš (www.zludvik.de). Autor Z. Ludvík žije v Nemecku, V. Bureš nedávno zomrel. Obidvaja českí vlastenci strávili dlhý čas ako väzni neľudských politických systémov v uránových baniach v Jáchymove a inde. Kniha je svedecká výpoveď a obžaloba falošných ideológií komunizmu a čechoslovakizmu. Jedna kapitola je venovaná svedectvám a dokumentom o gen. dr. M. R. Štefánikovi.

Citáty z knihy Černá kniha minulosti: „Tak sa svet odpláca. Masaryka a Beneša ako politikov urobil Štefánik. Až do stretnutia s ním boli iba súčasťou davu. Keď vo Francúzsku kapitán Štefl založil 21. júla 1914 prvú českú rotu Nazdar a o deň skôr bola v Kyjeve založená Česká vojenská družina v ruskej armáde, v tej dobe bol Masaryk ešte stále poslancom vo Viedni a Beneš súkromným docentom v Prahe. V novembri 1914 boli už obidve vojenské jednotky na fronte a Masaryk ešte stále vo Viedni.

Bol to Štefánik, ktorý po príchode Masaryka a Beneša na Západ uvádzal obidvoch do dôležitej a vplyvnej francúzskej spoločnosti. Dovtedy na všetky memorandá, ktoré Masaryk písal vedúcim osobnostiam Dohody nikto neodpovedal. Až légie a dr. Štefánik obidvom urobili meno. Štefánik, Slovák, francúzsky občan a generál, zakladateľ légii v Taliansku, snúbenec talianskej princezny, atakďalej."

„Čo rozprával MUDr. Rudolf Maxa, odsúdený na 16 rokov vo väznici Kartouzy. Stomatológ z Paríža, priateľ majora Štefla, francúzskeho dôstojníka, zakladateľa roty legionárov Nazdar.

Nepohodlný byl generál dr. Štefánik hlavně proto, že před odletem na ruskou frontu k našim legionářům požadoval na schůzi svolané majorem Štefletem do Švýcarska (1918) , za přítomnosti dalších představitelů našeho osvobození, od pana dr. Eduarda Beneše vysvětlení, kam přišla většina sbírky amerických Čechů a Slováků ve prospěch financování zahraničního odboje. Tomáš G. Masaryk svěřil ten obnos proti podpisu do rukou pana Beneše. Když tento ale nebyl ochoten podávat vysvětlení, generál dr. Štefánik zbledl rozčilením a naléhal, kam ty peníze přišly a k čemu byly použity. Pán Beneš zrudl v obličejí a všelijak se vykrucoval. Jen major Štefl zachoval klid a hladil si svůj černý vous. Vytáhl z aktovky deník „Petit Parisien" a přečetl článek, že dr. Beneš, zvaný „roy de roulette" (král rulety) prohrál v Monte Carlu nesmírně sumy peněz. Článek byl zakončen otázkou, odkud ty peníze měl. „To je provokace", zařval pan Beneš, „někdo mne chce kompromitovat manipulovanou lží". Generál Štefánik, který se mezitím uklidnil řekl: „Jsme v cizí zemi, zde se hádat nebudeme. Vyjasníme si to před národním soudem za přítomnosti prezidenta Masaryka, jak a kdo pro naši zemi pracoval a s těmi dary na osvobození hospodařil". Schůze se rozešla rozmrzele. Major Štefl před loučením s ostatními prohlásil: „Přátelé, to jsou zatím jen začátky. Mnoho si od toho neslibuji. Defraudace je kriminalita. Dr. Beneš od této chvíle nebude spát a jen kout pikle, jak se zbavit soudního přelíčení."

Převažnou část sbírky amerických krajanů* získal pro první odboj předseda Čechoameričanů dr. Karel Pergler, organizátor a vůdce tohoto odboje. Hned po převratu v roce 1918 byl uklizen jako velvyslanec do USA a později do Japonska. Doma byl zvolen poslancem. V roce 1932 předložil otázku

amerických peněz veřejně, že je snád čas aby to prezident T.G.Masaryk, který je předal dr. Benešovi, konečně vyúčtoval.

Během 48 hodin bylo „zjištěno“, že dr. Pergler je americkým občanem a na nátlak vedení státu musel republiku opustit. Že není Čechem, ač se narodil v Čechách. Přesto že po řadu let byl v zastupitelských službách našeho státu a jako takový ho reprezentoval a byl dva krát zvolen poslancem. Typická ukážka tehdejšího hradního teroru, řízeného Benešem. Kdyby se bylo bývalo ono vyšetřování uskutečnilo, alespoň část pravdy o Benešovi by se bývala dostala už tehdy na veřejnost.

A mohlo být zabráněno uskutečení jeho dalších ničemností na pokračování, včetně zaprodání naší země do bolševické sféry.

Aby zlí lidi zvítězili, stačí, když dobří mlčí.

Po návratu gen. Štefánika od legií v Rusku v roce 1918, kde už byl jako ministr války nového státu, psal pan Frič, jeden z účastníků tehdejšího setkání majoru Štefloví (v té době již konzulovi našeho státu v Paříži), že „pozoruje intriky proti gen. Štefánikovi a znižování jeho věhlasu mezi politiky. Že pan Beneš jediný se staví vedle T. G. Masaryka. Že má pocit, že ho hryže výhrůžka Národním soudem po návratu Štefánika do vlasti. A navíc, že se mu dostaly do rukou nějaké dokumenty, dokládající přípravu atentátu na gen. Štefánika při jeho návratu vlakem“ (původně gen. Štefánik plánoval cestovat vlakem do Prahy). To bylo sděleno i gen. Štefánikovi a ten byl rád, že se někdo o jeho bezpečnost stará.

Při návratu z Itálie do vlasti Štefánik tedy použil pro něj připravené trojmotorové italské letadlo Caproni. Netušil, že letí v letadle smrti. Přesto, že kde kdo v Bratislavě znal poměrně přesnou dobu příletu gen. Štefánika, určené vojenské jednotce bylo tvrzeno, že se čeká maďarské vyzvědné letadlo, které musí být sestřeleno. Vojáci poznali sice ne maďarskou, ale italskou značku na křídlech celkem zavčas, ale... !

Proto ti střelící vojáci byly podle stupně upovídavosti likvidováni."

Na odhalenie mohyly gen. Štefánika prišli všetci - okrem Beneša a komunistov

(Upravené podľa štúdie Miroslava Lička, Slovenské národné noviny 1990.)

„Okolnosti, za ktorých došlo k vajnorskej katastrofe boli na Slovensku verejným tajomstvom. Jeden z prvých žalobcov bol Milanov brat Igor Štefánik, evanjelický kňaz z Palanky v Juhoslávii. V liste, uverejnenom v Slovenských národných novinách v Martine, napísal: "Generálovu smrť nezapríčinila náhoda, to bola úkladná vražda! Na to poukazujú mnohé stopy, ktoré čakajú na vyšetrenie."

Milanov brat Igor urobil verejnú prehlásenie preto, lebo dúfal, že na základe toho príde k súdnej obžalobe a riadnym vyšetrovaním budú praví vinníci usvedčení. Ale k tomu nedošlo! Namiesto súdu, Hrad vymenoval niekoľko komisií a jedna za druhou, ako na rozkaz, prišli k tomu istému uzáveru: Nešťastná náhoda. Verejná mienka však naďalej označovala dr. Beneša za hlavného vinníka Vajnorskej tragédie.

Ešte raz Milanov brat Igor protestoval a to pri odhaľovaní Štefánikovej mohyly pod Bradlom. V jeho prejave publikum upozornil na neprítomnosť Beneša.

V roku 1919 sa začal tajný proces s vojakmi, ktorí o streľbe na lietadlo Caproni rozprávali. Pri prelete lietadla nad delostreleckými kasárňami, vo výške asi 100 metrov jednotka vojakov dostala rozkaz strieľať najprv salvou na trojmotorové lietadlo Caproni a potom jednotlivo. Lietadlo začalo horieť. Vojaci vypovedali: „Dostali sme rozkaz, že prileť nepriateľské lietadlo a že ho musíme zostreliť“. Nebolo to prvý raz, že vojaci takto hovorili. Súdne pojednávanie bolo náhle prerušené a svedkovia boli políciou zastrašení s celá záležitosť sa dočasne ututlala.

Ale žiar skutočného podozrenia pod povrchom tlel ďalej a trvale zaťažoval bratské vzťahy medzi Slováckmi a Čechmi."

Zostrelenie gen. Štefánika - likvidácia posledných svedkov ešte po roku 1945.

„Po zostrení talianskeho trojmotorového lietadla Caproni č. 11.495 s gen. Štefánikom a jeho talianskym vojenským sprievodom, po výsluchoch vojakov v máji 1919, ktorí priznali, že sa zúčastnili streľby na lietadlo, začali títo vojaci umierať za záhadných okolností. O tom sa dozvedeli aj účastníci streľby Jiří Forman z Plzne a Oldřich Fořt z Litomyšle. Obaja v tú dobu pracovali v Prahe. Keď spozorovali, že i oni sú sledovaní a že po ich idú, jednej noci utiekli do Paríža. Tam sa živili maľovaním bytov až do roku 1938. Až keď prezident Beneš v roku 1938 utiekol z Prahy na aeropláne do Londýna, páni Forman a Fořt sa odvážili navrátiť domov. Po príchode domov zisťovali, čo sa stalo s vojakmi, ktorí dostali rozkaz strieľať na Štefánikovo lietadlo. Všetci už boli mŕtvi až na dvoch Slováckov. Jeden bol Karol Murgaš a druhý bol jeden starý lesný inžinier. Napríklad zistili, že jeden z nich Bohumil Raiman umrel v roku 1930 v Proseči za nevysvetliteľných okolností.

Po skončení 2. svetovej vojny a návrate Beneša na prezidentský stolec do Prahy, poslední štyria svedkovia boli ihneď uvrhnutí do väzenia. Ale nehovorili nič o streľbe, lebo vedeli čo ich čaká. Hneď v máji roku 1945 J. Formana zavrli na 16 rokov, O. Fořta na 16 rokov, lesného inžiniera na 20 a Karola Murgaša tiež na 20 rokov."

Tak umlčali všetkých svedkov o zastrení Štefánika. Ale pravdu nemožno zastreliť!

Možno ju iba dočasne umlčať!

Táto česká kniha nazvaná Černá kniha minulosti je jeden z významných svedkov trvalo svedčiacich o politických vraždách a o utrpení čestných ľudí pod nečestnými politickými systémami čechoslovakizmom a komunizmom. Na základe už zozbieraných materiálov bolo by múdre zorganizovať súd o zostrení Štefánika a urobiť definitívnu bodku za politickou vraždou nášho protibolševického milovníka svojho národa a bojovníka za slobodu európskych národov.

* Milión dolárov, zbierku amer. Slováckov „Za slobodu Slovenska“, osobne do Masarykových rúk odovzdal katolícky kňaz, maliar, vedec, vynálezca účinkujúci vo Wilkes Barre. Pa. Jozef Murgaš v roku 1918. Masaryk ho pritom pozval na Hradčany. Pri návšteve Prahy v roku 1926 prezident Masaryk odmietol Murgaša prijať.